

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-551/16

**J. Klein Schiphorst
przeciwko**

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep)

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Umowa między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską – Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuły 7, 63 i 64 – Świadczenia z tytułu bezrobocia – Bezrobotny udający się do innego państwa członkowskiego – Zachowanie prawa do świadczeń – Czas trwania

Streszczenie – wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 marca 2018 r.

Zabezpieczenie społeczne — Pracownicy migrujący — Bezrobocie — Bezrobotny udający się do innego państwa członkowskiego — Zachowanie prawa do świadczeń — Termin trzech miesięcy — Przedłużenie — Uprawnienia dyskrecjonalne władz krajowych — Granice — Środek krajowy nakładający na właściwą instytucję obowiązek oddalania każdego wniosku o takie przedłużenie, z wyjątkiem ryzyka nieracjonalnego skutku — Dopuszczalność

[rozporządzenie nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 64 ust. 1 lit. c)]

Artykuł 64 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie środkowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w sprawie głównej, nakładającemu na właściwą instytucję obowiązek oddalania co do zasady każdego wniosku o przedłużenie okresu eksportu świadczeń z tytułu bezrobocia powyżej trzech miesięcy, chyba że wspomniana instytucja uzna, iż odmowa uwzględnienia tego wniosku prowadziłyby do nieracjonalnego skutku.

W tym względzie należy przypomnieć, że rozporządzenie nie wprowadza wspólnego systemu zabezpieczenia społecznego, lecz pozostawia odrębne systemy krajowe i ma na celu jedynie zapewnienie ich koordynacji w zamiarze zagwarantowania skutecznego korzystania ze swobody przepływu osób. Pozwala ono zatem na dalsze istnienie odrębnych systemów krajowych, z których wynikają odrębne wierzytelności względem różnych instytucji krajowych, przeciwko którym uprawnionemu przysługują bezpośrednie roszczenia na podstawie bądź jedynie prawa krajowego, bądź prawa krajowego uzupełnionego w razie konieczności prawem Unii (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 września 2013 r., Brey, C-140/12, EU:C:2013:565, pkt 43; z dnia 14 czerwca 2016 r., Komisja/Zjednoczone Królestwo, C-308/14, EU:C:2016:436, pkt 67).

Ponadto należy zauważyć, że pod rządami rozporządzenia nr 1408/71 Trybunał orzekł już, iż prawo do zachowania świadczeń z tytułu bezrobocia przez okres trzech miesięcy przyczynia się do zapewnienia swobodnego przepływu pracowników (zob. podobnie wyrok z dnia 19 czerwca 1980 r., Testa i in.,

41/79, 121/79 i 796/79, EU:C:1980:163, pkt 14). Takie stwierdzenie nasuwa się zaś również w odniesieniu do rozporządzenia nr 883/2004, skoro oprócz tego, że gwarantuje ono eksport świadczeń z tytułu bezrobocia przez okres trzech miesięcy, umożliwia ponadto przedłużenie tego okresu maksymalnie do sześciu miesięcy.

Wynika z tego, że art. 64 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 883/2004 gwarantuje eksport świadczeń z tytułu bezrobocia tylko przez okres trzech miesięcy, umożliwiając jednak na mocy prawa krajowego przedłużenie wspomnianego okresu maksymalnie do sześciu miesięcy.

Co się tyczy kryteriów, na podstawie których właściwa instytucja może przedłużyć okres eksportu świadczeń z tytułu bezrobocia maksymalnie do sześciu miesięcy, należy podkreślić, że w razie gdy, tak jak w niniejszej sprawie, zainteresowane państwo członkowskie skorzystało z uprawnienia przewidzianego w art. 64 ust. 1 lit. c) zdanie drugie rozporządzenia nr 883/2004, ciąży na nim – w braku kryteriów określonych w tym rozporządzeniu – obowiązek przyjęcia z poszanowaniem prawa Unii środków krajowych, które wytyczają zakres uznania przysługującego właściwej instytucji, zwłaszcza poprzez uściślenie warunków, w jakich przedłużenie okresu eksportu świadczeń z tytułu bezrobocia powyżej trzech miesięcy i maksymalnie do sześciu miesięcy musi lub nie musi zostać przyznane bezrobotnemu udającemu się do innego państwa członkowskiego w celu poszukiwania tam zatrudnienia.

(zob. pkt 44–46, 51, 54; sentencja)